

„Soča“ izhaja vsak petek in velja o pošti prejemanja ali v Gorici na dom došljana:

Vse leto f. 4.40
Pol leta „ 2.20
Četrt leta „ 1.10

Pri oznanilih in tako tudi pri „po-lanicah“ se plačuje za navadno tristo-pno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ „ 2 „
6 „ „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostoru.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnicah na Starom trgu in v Nanski ulici in v prodajalnici G. Likarja v Semeniških ulicah h. št. 10.

Dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Via Mercato 12, naročnina pa opravništvu „Soča“, Via Seminario št. 10.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremičnim se naročnina zniža, ako se oglase pri opravištvu.

JOSIP GORUP, slovenski rodoljub.

Plemenit je boj, katerega bije narod slovenski za svoj obatoj, za svojo narodnost. Majhen in šibek je naš narod po številu, po imetji in po uplivu v krogih, ki imajo v rokah pravo in škarje; ali zanimiv in prikupljiv je po svoji pohlevnosti, delavnosti, naravni nadarjenosti in primerno visoki izobrazenosti. Naš narod je podjeten, izobrazljiv in sprejemljiv za vse dobro. V tem tiči podloga njegovi vztrajnosti v neenakem boju za narodne pravice in gotovost bolj ših dnij v vsakem oziru. Narod naš je sprejemljiv za idejale in goreč ter neutrudljiv v borbi za vzvišene duševne zaklade. Narodna zavest mu je prirodna in treba je le majhne iskricke, da vzplamti v mogočen plamen domoljubja in rodoljubja. Te iskricke čuvati so mu do zadnjih let oznanovalec najvišjih in najblagodejnih idejalov. Zunanje razmere od leta 1848 naprej uplivalo so jako ugodno, da sta se narodna zavest in narodni ponos dramila, krepila in vzdrževala, da sta dandanes razširjena in ukorenjena po mestih in selih mile nam slovenske domovine. Zastoj so sedanji napori naših zakletih sovražnikov, da bi v nas zamorili ono sladko čut, ki nam je dana od Boga, katero branijo in varujejo sebi z največjo skrbjo. Naši duhovi so razsvetljeni, naše duše zbu-jene; spoznali smo vrednost neprecenljivih idejalov, prepričani smo o nemrjočnosti duhov, o večnem življenji; zato se borimo pogumno in brez strahu za naše duševne zaklade, ker vemo, da si jih priborimo, ali pa da bomo uživali plačilo poštenega, pravičnega boja za narodne svetinje. To spoznanje in to pre-pričanje daje nam pogum, da se ustavljamo laži in krivici, naj pride odkoder koli in naj nosi kateri koli predat, strašilo ali šemo. Usiluje se od raznih strani tak boj; in kakor ga narod slovenski ni iskal nikoli, tako se ga ne bo nikoli bal.

Zastoj so napori naših sovražnikov, da bi v nas zamorili čut pravice in resnice, čut postavnosti in pokorščine do Najvišjega, čut ponosa in spošto-vanja samega sebe; ali malo uspeha imajo tudi naši zdihi, prošnje in priitžbe, s katerimi smo mislili približati se svojim idejalom z nenarodno pomočjo. Ta up nam je do zdaj malo priinesel; ostala nam je pa delavna dlan, bister um, ki nam ga je Bog po-daril, in ljubeče srce, ki objema domovino in narod z najiskrenejšimi čuti. Bog in sreča junaska — pod modro ustavo avstrijsko — mora biti naš rek; iz sebe moramo pričakovati pomoči, v sebi moramo stavljati temelj nerazrušljivi narodovi sreči. Če bomo

taki, kakeršne nas narod potrebuje in zahteva, po-tem je narodni spas gotov, narodno prašanje rešeno in Slovenci bomo zavzimali častno mesto, katero nam pristoja med mnogimi narodi širne Avstrije.

To se nam je zdelo potrebno povedati, ako hočemo vredno označiti velikodušni dar veletržca in bogatina Josipa Gorupa, podeljen slovenskemu narodu. Ti mož ima v resnici na sebi vse znake najboljšega in najčistejšega rodoljuba, najplemenitejšega sina matere Slovenije. Krepko telo in bister um, delavna dlan in sreča junaska nasula sta mu v naročje zlata in srebra, da je lahko meri in ne šteje. Kot bogatina odprta so mu vrata med vse narode in v visoka društva, kakeršnih ne nahajamo med Slovenci, katera so vže marsikoga zapeljala, da je pozabil svoj rod ter prišel se kot vcepjenec tujemu narodu. Pri Josipu Gorupu pa ni tako. Vedno je ostal nepogašen in nepomanjšan ogenj ljubezni do naroda in do domovine v njegovem srci. In ko je dospel mož na vrhunec sreče, veljave in moči, pri-znava se v svojem lesku in v svoji družini kot ver-nega Slovenca ter je položil na oltar domovine dar, kakeršnega Slovenci nismo še videli. In da bi se pokazal v vsem popolnega Slovenca, podelil je ta dar v spomin štiridesetletnega vladanja presvitlega cesarja Frana Josipa I., da javno spričuje, kako je s čistim rodoljubjem v Slovencih združena najzve-stejša udanost do vladarja in do avstrijske države. Josip Gorup je ponos slovenskega naroda; a ob enem pričevalec, da narod si mora pomagati iz sebe, ter učitelj, kako naj se to godi. Svoje moči in svoje imetje naj vsakdo rabi ne le za se, temveč tudi za narod v tisti meri, ki je mogoča, in tedaj se rešimo bede, nevednosti, odvisnosti, služnosti ter bomo prost narod po mišljenji iz življenji pod krili dvoglavega avstrijskega orla.

Slava možu, ki čisla in ljubi svoj narod, dasi je po svojem imetji vzvišen nad naše kroge. Slava dobrotniku, ki je od velikega premoženja podaril velik, kraljevski dar svojim bednim bratom. Slava in večni spomin uzoru vztrajnega, delavnega in vne-tega rodoljuba. Slava in hvala pa tudi vsem njego-vim posnemalcem!

Državni učni zavodi v Gorici.

V Avstriji prisvojila si je država zakonodajstvo o vseh šolah, od otroškega vrta do vseučilišča, od obrtne do umetnijske šole, ter sili vse državljane,

ki so za šolo sposobni, naj obiskujejo vsaj ljudsko šolo. Visoke in srednje šole pridržala je država iz-recno in neposredno svojem uplivu in vodstvu, za ljudske šole izdala je postavo o načelih, po katerih se imajo osnovati in ravnati; plačevanje učiteljev in vso gnotno skrb za ljudske šole pripustila je dežel-nemu zakonodajstvu. Posebe si je še pridržala pra-vico, ustanoviti in voditi učne zavode, v katerih se vzgojujejo ljudski učitelji in učiteljice, ter deške in dekliške vadnice, ki so ž njimi v zvezi. Velik aparat strokovnjakov, učenjakov, vzgojevalcev, nadzornikov, svetovalcev, pisateljev, modrijanov, načrtarjev in sličnih mož ter obširna državna blagajnica je državi na razpolago pri izvrševanji šolske postave, pri osnovi, sodstvu in vzdrževanji onih učnih zavodov, katera ti je država sebi pridržala. Pričakovati bi bilo torej po pravici, da državni učni zavodi bodo uzorni, od-govarajoči vsem zahtevam, katere sme gledé njih staviti vzgojeslovje in zdrava pamet. Odvetnik dr. Lovisoni pa dokazuje v št. 147. letošnjega „Corriere di Gorizia“, da goriško učiteljske in ž njim združena dekliška (in deška) vadnica ne zadošujeta vsem pravičnim terjatvam s pedagoškega in meto-diskega stališča. Svojega mnenja o tej stvari si ne upamo izreči, ker se bojimo, da pridemo z državnim pravdnikom navskriž. Državne naprave se pač smejo hvaliti, ali grajati jih je nevarno, ker je človeku nejuristu težko razločiti, kje neha izraževanje svojega mnenja, ki je po državni postavi dovoljeno vsakemu državljanu, in kje začne zaničevanje in smešenje vladnih naprav, ki je strogo prepovedano. Da bi se ognili tej nevarnosti, hočemo posneti besede omenje-nega pisatelja, ki so srečno prestale tehtnico držav-nega pravdnictva.

Pisatelj pravi, da na ljubo nekemu visokemu gostu iz severnih krajev se je ustanovila v Gorici pred leti c. k. državna dekliška šola z nemškimi uč-nim jezikom. Potem se je preneslo c. k. izobraževali-šče za učitelje iz Gorice v Koper, v Gorici se je pa ustanovilo c. k. izobraževališče za učiteljice z italijanskim in slovenskim oddelkom, kateremu se je priklopila kot c. k. dekliška vadnica c. k. nemška dekliška šola z ene strani in kot c. k. deška vadnica c. k. nemška deška šola z druge strani. Ker so se vpisovali in se vpisujejo v c. k. deško in dekliško vadnico slovenski in italijanski otroci, ni bilo mogoče vzdržati nemški kot učni jezik v prvem in drugem razredu teh vadnic ter se je uvedel v teh razredih na dekliški šoli utrakvistični pouk, to je v isti sobi pri istih otrocih uči se pol ure v slovenskem, pol ure v italijanskem jeziku, dokler se šest-in sedem-letne deklice v dveh letih ne naučijo toliko nemšč-

LISTEK.

Josipu Gorupu

v zahvalo za velikanske ustanove.

In blagoslov in kletev spava v zlati,
Zli duh in dobri v njem imá svoj stan,
Zdaj ta, zdaj oni zna iz njega vsitati,
Ko se človeška ga dotakne dlan;
Če v roki ali zakladi so bogati,
Le zlo iz njih se porodi na dan,
A v roki plemeniti zlata ruda
Nebeška dobrodejstva v stvarja čuda.

Proslavljen mož, ki je sreč čuteče
In roka blaga vzvišen kras njegov,
Ki s trudov plodom zlatim, z dári sreče
Nad brate bedne siplje blagoslov,
Ki skrbno rane jim celí skeleče,
Do lepših dni odpira pot jim nov,
Ki jim prosvete solnčni svit prižiga,
Iz praha jih na mesta častna dviga!

Tak mož si Ti! Ti silno res veliko
Položil si domovju na oltár,
Neštetim krasno si podal priliko,
Da duh prošnje jim prosvete žar;
S tem širiš sam med narodom cmiko
Ter dvigaš sveto domovinsko stvar.
Oj, blagoslovljena Ti róka zlata,
Ki k luči, k sreči nam odklepa vrata!

Zgubi pač mnogokaj se v časov tiri,
A velik blagi čin živí vselój,
Iz roda v rod se plod množi mu, širi,
Iz roda v rod dell dobrot brez mej;
Dobrote té pa novim spet so viri,
Ki več in večjih porodé poznej;
A kdor je bil dobroti prvej óče,
Ta vstáril je posredno vse bodoče.

Tako Tvoj čin brezmejne res zasluge
Iz veka v vek bo žil in se množil,
Kot rekam s potje širijo se struge,
Blagóst bo vedno v širše kroge lil;
Ti, ki vzgojiš jih Ti, vzgojé pa druge,
Gojitelj prvi vsem pa Ti si bil, —
In plódov teh ves rod bo naš deležen! —
Kako naš rod naj Ti ne bo hvaležen?!

Navdušenje ves narod naš prešinja
In src stotisoč kliče Ti naprot:
„O srečna bódi slednja Ti stopinja,
Povsod nebeški čuvaj Te Gospód,
Na Té naj slednja vsiplje se blaginja,
Ki ródu toliko dellš dobrót,
Nad domom Tvojim angelj sreče bivaj,
Na Té, na Tvoje blagoslov razlivaj!“

In ta moj spev?.. In v glasih skromno slika,
Kar čuti roda vsak hvaležni sin,
On ne prisvaja slave si glasnika,
Ki naj bi vvekóvilil Tvoj spomin:
Glasnika treba ni Ti, ne pomnika,
Pomnik Ti večni bo — Tvoj slavní čin!
Na vek ostane Tvoje blágo delló,
Na veke bode Ti ime slovéló!

S. GREGORČIČ.

ne, da se jim more v tretjem razredu podajati pouk samo s pomočjo nemškega jezika, med tem ko ostaneta deželna jezika neobvezna predmeta za deželne otroke. Tako se uči dalje do petega razreda, oziroma do osmega šolskega leta. Ko stopijo dekleta na učiteljske, slišijo večino predmetov v maternem jeziku; le nemščino, petje, risanje, pisanje, telovadbo učijo se s pomočjo nemškega jezika. V drugem tečaju pride nemščina tudi za vzgojeslovje, pozneje tudi za metodiko in slednjič za zgodovino v četrtem tečaju. Zrelostni izpit in izpit za učiteljsko sposobnost dela se pa v maternem jeziku tudi za tiste predmete, katere so se učile v nemškem jeziku.

To so le glavne točke one metode, ki je uvedena v tukajšnji ženski izobraževalni in s njim združeni „vadnici.“ Natančno opisovanje teh in še drugih razmer zapeljalo bi nas predaleč. Ti podatki naj zadostujejo onim, ki umejo vzgojo in pouk, k morejo soditi, kako se ujemajo na imenovanih državnih zavodih obstoječe razmere s pravili zdrave pedagogike, kakršna je najbrže predpisana tudi našim učiteljskim. Dr. Lovisoni se obrača na kroge, kateri imajo pri tem besedo, ter jih zarotuje, naj pomagajo. Radi pridružujemo v tem oziru tudi mi svoj glas; ali opomniti moramo, da bo kateri koli glas glas upijočega v puščavi brez najmanjšega uspeha, dokler bodo veljala državni zavodi kot podlaga politična in ne pedagoška učela.

Politični razgled.

Državni zbor imel je o novi vojaški postavi le kratko splošno razpravo. Poslanec Plenar je poudarjal, da levica bo glasovala za novi zakon, ker bo močnejša bojna sila v korist zvezi med Avstrijo in Nemčijo. Dr. Rieger je poudarjal koristi take zveze ter zavračal sumničenja o političnem panslavizmu med avstrijskimi Slovani. Poslanec Derschatta našteval je mnoga in težka bremena, katera navali nova postava avstrijskim narodom. Dr. Grgr je izjavil, da mu ni nič na zvezi z Nemčijo, ter da Mladočehi dovolijo vojake le cesarju in državi brez ozira na državne zaveznike ali na sedanje ministerstvo. Domobranski minister je trdil, da za vojaštvo ne velja jezikovno prašanje, da tu veija le ozir na državno korist in varnost. Generalni govornik z leve je bil Bareuther, z desnice pa Javorski. Po govoru poročevalca grofa Kinskega prešla je zbornica v nadrobno razpravo te postave. Pri § 1. ki določuje splošno vojaško dolžnost v Avstriji, govoril je mladočeški poslanec Vasaty ter priporočal, naj bi se Avstrija pogodila z Rusijo, ki je leta 1848 ukrotila državne upornike, ter naj bi si mirnim potom določile koristi obeh držav na balkanskem poluotoku.

Dr. vitez Tonkli tožil je v budgetnem odseku, da sodnijska poslopja v Trstu in v Gorici so slaba, ter da v slovenskih pokrajinah, posebej v Primorju, v Istri, Trstu in v Gorici se vršijo porotne sodnije s pomočjo tolmačev, in je tirjal, naj ministerstvo v tej zadevi pomaga. Minister ni obečal posebne pomoči, a zatrdil je splošno, da mu bo ta zadeva v skrbi.

Dr. Ladislav Rieger, voditelj češkega naroda od leta 1848 naprej, praznoval je 10. t. m. v Pragi sedemdesetletnico življenja. Poklonili so se mu zastopniki mesta, raznih društev in zavodov. Minister Tzaaffe čestital mu je pismeno; narod izročil mu je narodni dar 100.000 gold.

Kazimir vitez Groholski, načelnik poljskega kluba in jako upliven mož, ki je veliko storil, da sta v prijaznih odnosjih poljski in češki klub v državnem zboru, umrl je v Cpatiji v Istri v 73. letu svojega življenja. Večen mu spomin.

Dopisi.

Iz Bolca 2. decembra. — Prvi dan decembra bli je za Bolško občino in farno dan preresne radosti in obšnega veselja, kajti ta dan praznovala se je slavnost v spomin štiridesetletnice vladanja Njegovega Veličanstva, našega presvitlega cesarja. Komaj je v petek popoludne tretja ura odbila, zasliši se slovesno pritkevanje zvonov, spremljevano z gromenjem topičev, ki so naznanjali v okolici, po kateri se je pokanje razlegalo, pričetek visoke slavnosti. Isto popoldne je o mraku tistega dne in ob zori na-

stopnega. Raz šlo ste vihrali dve velikanski zastavi, cesarska in deželna; prav tako tudi raz druge večje hiše. Pri tem pogledu moralo se je vsakemu srce topiti od radosti.

Nekoliko pred deveto uro zjutraj zbere se šolska mladina tukajšnje čveterorazrednice, s svojim učitelstvom na čelu, vsi tukajšnji uradniki, duhovstvo, županstvo, vsa društva in veliko drugih občanov v prostornej sobi I. razreda, ki je bila za ta dan kaj krasno ozajšana s ce-arskimi zastavami, z vencu, cveticami in zelenjem, da bi prisostvovali blagoslovljenju šolske zastave, katera se je omislila s prostimi darovi v trajni spomin štiridesetletnega slavnega vladanja cesarjevega. Zato pa tudi stoji z zlatimi črkami na črnem traku zastava: „V spomin Franca Jožefa I. 1848-1888“, na rumenem pa: „Vsa za vero, dom in cesarja.“ Zastavo krasita poleg teh dveh še druga dva trakova: bel in rudi, in v sredi zastave umetni podobi sv. Alojzija pa Angela varha. Z rno besedo, delo je umetno, ter stane 103 gl. 20 kr. Izdelal jo je Janez Hoidl na Dunaji (I. Stefansplatz). Ponosna sme biti to ej Bolška šola na njo, tem bolj, ker se je napravila in blagoslovila prav o tej redki slavnosti, katero malokdo srečno učka, kakor jo je dočakal naš preljubljeni, premili vladar.

Ko je bilo vse zbrano, prične prečastiti g. monsignor Janez Kumar blagoslavljati zastavo. Po končanem blagoslovljenju poprime besedo ter z živimi barvami naslika učencem pomen zastave in podob, ki jih nosi. Za tem preide na popis življenja Njegovega Veličanstva, v katerem je s svojo splošno znano govorniško spretnostjo pripovedoval in povdarjal najvažnejše dogodke v njegovem življenju, ter vil nam ga vsem kot najlepši izgled lepih čednosti. Moje pero je preslabo, da bi opisalo utis, ki ga je napravila ta slavnostni govor na pričujoče. Ko konča prečastiti gospod dekan svoj govor, zapeli so šolarji navdušeno cesarsko himno. To je bil prizor, pri katerem si videl rasiti marškatere oko navzočih poslušalcev srčne radosti. Še večji plamen navdušenosti je zaplapolal po zdravici, katero je napravil g. dekan Nj. Veličanstvu, ko se je odpela cesarska himna. Kakor iz enega grla zaoril je trikratni „živio“. Valic temu, da nam je dež zelo nagajal, korakali so šolarji ponosno za svojim zastavonoscem proti farni cerkvi; za njimi vse tukajšnje korporacije in občinstvo, da bi izprosili pri slovesni sv. maši slavnemu Habsburžanu božji blagoslov. Cerkev bila je natlačena, kakor ob največjih praznikih. — V istem redu vrne se vse zopet v šolo, kjer se je pričel izvrševati drugi del vspremeta. Nastopi gospod načelnik, pozdravi pričujoče, ter opomni, da zaradi kratkega časa ne bo de držal svojega namerjenega govora, ker je itak g. dekan obširno in stvarno vse povedal, da ne ostaja kaj več pridjati. Veli pa učencu IV. razreda, d. klamovati slavospev iz „Iskric“, ki ga je zložil presvitlemu vladarju „kraški samotni“. Deklamoval ga je tako naravno, živo in gobjivo, da je vse očaral. Nato so mladi in stari klicali navdušeno „živio“ našemu cesarju. Temu sledila je zopet veličastna cesarska himna.

Sedaj pride na vrsto drug šolarček, ki je deklamoval pesem „Šolska zastava“ tako dobro kakor prvi. Za to deklamacijo, ki izraža gorečo ljubezen do Boga, roditeljev, učiteljev, doma in cesarja, prilegala se je kaj lepó živo zapeta pesem „Pobratimija“. Uplivale so mnogočno posebno one besede: „Da srce zvešto, kakor zdaj, ostalo bode vekomaj“. — Ko je to končalo, nastopite dve učenki iz nadaljevalnega tečaja ter mojstersko deklamujeta ena „Avstrija moja“, druga „Domovina“. Tudi oni želi ste obšno priznanje in pohvalo. K sklepu zapoje se še pristavek k cesarski pesmi. Ko se to odpoje, zagromi zopet trikratni: Slava!

Veslje srečne mladine popne se pa do verhanca, ko jim učitelj jamejo deliti spominske kajžice „Naš cesar“, ki sta jih darovala sl. o. k. okrajni in krajni šolki svet ter kolače in jabolka, ki jih je preskrbela blagodušna gospa T. J. Hvala lepa vsem! Bog Vam plačaj!

Tem povodom zasadilo je naše častito županstvo na glavnem trgu pri vošnjaku „cesarsko lipo“, ki naj nas vedno spominja, kakó melko in dobrodetljivo je cesarjevo srce, enako njenemu lesu in dobrodetljivemu cvetju. Tudi je sklenilo nasaditi lep drevored od Bolca proti Kluzam in napraviti lep park (vrt z drevjem za sprehajanje). To delo, kakor je gospod župan zatrdil, prične se hitro, ko nastopi vgodno vreme.

Se vé, da pri takej priložnosti ne sme izostati slavnostni banket, katerega je priredil naš g. poštar. Udeležilo se ga je vse Bolško razumništvo. Ko so se napolnili kozarci penečega šampanjca, povzdignje gospod župan svojo čašo ter napije našemu presvitlemu cesarju, na kar je odmeval gromoviti „živio“!

Pri odhodu navdajal je vse en duh, ena misel in ena želja, namreč:

Bog ohrani mnoga leta
Nam še Franca Jožefa!

Iz Pulja, dne 9. decembra 1888. — Čitalnica našo sedel je hudi udarec: dne 3. t. m. spremenil je

po malodnevnej bolezni tukajšnji c. k. davkarski adjunkt ali pristav gosp. Ivan Kurinčič v najlepši svoji dobi. Nepozabni pokojnik bil je blagajnik Puljske Čitalnice, — in kakšen blagajnik! — društvo naše ga še ni imelo in ga — bojimo se — ne bo imelo z lepa takošnega. Žalost po milem nam drugu in prijatelju je obša; poslavljajočim se od njega za vedno krčila so se srca v trpkaj bolesti nam vsem, ki smo poznali dražega ranjega izborna svojstva, dušno milino, blago srce in brezprimerno, skoro da pretirano skromnost. Nikdar ti ni silil na površje; v najzadnjem kotičku sedel je navadno, ko smo mi beaedovali in otricali se kacega sitnega pota; bil pa je prvi, ko je bilo treba kaj storiti. Redko kedaj je govoril v večji družbi, le tedaj, ko smo si tožili o nečudenih krivicah, ki se godé narodu našemu, o brezvestnosti protivne nam stranke, o grdem, v našo narodno pogubo preračunjenom nasilstvu, tedaj vzklopelo je tudi v njegov, sicer angeljsko mirni duši in vzkliknil je: Slovenska mati me je rodila, rojstva tega svojega ne zatajim nikdar in nikoli, naj pride že kar-koli hoče!

Kurinčič se ti ni kazal nikdar žaljenega, ako mu je tudi kdo rekel v momentannej vzburjenosti kakó žaljivo, osorno besedo. Kaj žaljenega?! On, blaga duša ta, prišel je sam prosee k tebi: „nežsmeš biti hud, bodimo dobri med sabo!“

In res, ni ga imel sovražnika. Spoštovalo, ljubilo, čislalo ga je vse. Ogromna vdeležba pri pogrebu pričala nam je jasno o tem. V sprevidu videli smo celo vrsto najzag. izenejših naših protivnikov; društvo veterancev z godbo svojo skazalo je pokojniku zadnjo čast. Čitalnica položila je na rakov krasen venec s trakovi v narodnih barvah.

Božja volja je bila, da si nas tako naglo nenedoma zapustil, ali čuj našo prisego: Ohraniti ti hočemo blag hvaležen spomin, ljubiti hočemo nesrečni rod svoj isto tako goreče, kakor si ga ljubil Ti! Ti pa, ki stojiš pred najvišjim sodnikom, moli Vsegamogočnega, da v svoji neakončni dobroti prepodi grlo oblake, ki pokrivajo narodo naše nebo, da posijejo slednjič tudi na ljubljeno zemljo slovensko blagodejni žarki narodne sreče in zadovoljstva narodnega.

Cotič.

Iz Št. Martina v Brdih 12. dec. — Dne 25. novembra bilo je v tukajšnji šolski sobi kmetijsko predavanje, katero je imel potovalni učitelj g. Alojzij Cotič, poslan od Ispreslavnega o. kr. namestništva. Govoril je o umnem kletarstvu, katero je žalibog tu še na nizki stopinji. Ljudstva se je bilo zbralo precejšnje število, in je tudi pazljivo poslušalo govornika, ki je skušal, kolikor mogoče z lahke umevnimi besedami omogočiti, da ga je ljudstvo razumelo, ter je rabil v ta namen tudi njemu znane domače izraze. — Predavanje je trajalo blizu 2 uri. Govornik nam je razložil, kako pripraviti posodo za vino, in napake, ki vzeočajo, da dobi vino slab duh in okus, o potrebi, času in načinu za pretakanje vina, omenil je nekatere bolezni, ki izvirajo iz neumnega kletarstva, kojih se lahko vsak ogae, ako se drži potrebnih pravil. — Izbran je bil tedaj predmet, ki je najpotrebniši za naše ljudstvo v Brdih, kateremu je glavni pridelek vino, ki pa potrebuje pravilnega oskrbovanja, da se lahko spravi v denar.

Ker je omenjeni gospod videl, ko je prišel v vas, da ni gnojnih jam, ampak da leži gnoj nakopičen po ulicah, od kojega se najboljše snovi izgubljajo, govoril je tudi o gnoju, poudarjal važnost goja, navajal, kaka škoda je, ako se zgubi gnojnica, v kojoj se najvažnije tvarine za kmetijstvo, in priporočal, naj si kmetje napravljajo gnojnice, ter povedal, kake morajo biti, da se gnoj ohrani dober. Mnogo lepih naukov smo slišali; da bi si jih tudi dobro zaponimili! Po končanem govoru se je ljudstvo zadovoljno razšlo ter slišalo se je med posamezniki: „Dobro nam jo je povedal; kar je govoril, prav je govoril.“

— k.

Iz Vipavske doline, dne 11. decembra 1888 — Malo kedaj se čita v naših listih o zaslugah gospodov zdravnikov, ki so prvi naši zemeljski telesni dobrotniki. Povod tem vrstam je dala imterpelacija dr. Al. Rojca, priobčena pred malo časom v več številkah „Edinosti“, pisana v zadevi bolnice vamiljenih bratov v Gorici. Vem sicer, dragi čitatelj, če si bil tako srečen, da nisi bil nikoli nevarno bolan, ali da nisi imel bolne družine, da te ne bodo toliko brigale zdravniške ali bolniške stvari. Če si pa bil kedaj nevarno bolan ali če je bil kak ud tvoje družine, ali če si take videl pri sosedih ali v bolnišnicah, gotovo te bodo zanimale zdravniške zadeve. Pred vsem pa mora te zanimati interpelacija rečenega velezaslužnega dr. Al. Rojca. Kedor je pazljivo čital to interpelacijo, in kdor ima pravi človeški čut, mora občutiti sveto jezno, da se v zadnjih (novejših) časih bere o takem postopanju proti nesrečnim bolnikom! Zanimati te mora posebno to, kar je dr. Rojca od svoje strnjeno meho pomel po kotih goriške bolnice, in obudovati moraš njega eneržijo in zvestobo, ki jo ska-

zuje svojim volilcem, oziroma celej deželi goriški. Priznati moramo torej, da dr. Rojic se žrtuje za nesrečne bolnike, ki obiskujejo omenjeni zavod; sicer se sliši, da je že mnogo na boljem, in to gotovo le valed prizadevanja gospoda dr. Rojca, ki se ne da ni premočiti ni ostrašiti, temveč vztrajno zahteva, kar ve, da je prav in pravično. Taka vztrajnost ne more ostati brez dobrega vsepa in najhujši nasprotniki napredka v zdravstvenih zadevah ter najglasnejši in najplivnejši zagovorniki in vzdrževalci sedanjih razmer v goriški bolnici in norišnici bodo morali slednjič udati se in priznati opravičenost Rojčevih pritožeb.

Ker že imam pero v roki, naj mi bo dovoljeno povedati to, kar mogoče ni vsakemu čitatelju znano, da namreč že pred kakimi 15 leti je naš zastopnik v obnem zboru političnega društva „Sloga“ pri Rebku v zadevi bolnice usmiljenih bratov predaval in poučeval, kako je treba v okoliščinah marsikaterim napakam v korist bolnikom in deželi. Potem pa ostala je vsa stvar kakor navadno, mrtva, dokler ni bil dr. Rojic izvoljen deželni poslanec, zato naj bodo njega volilci ponosni, da so ga izvolili, kajti zagovarjal je njih koristi prav goreče in, kakor se kaže, ne brez uspeha.

Iz Kamenj, 13. dec. — V dobrem spominu ostane nam Kamencem dan 25. novembra; kajti omenjeni dan spominjala se je naša občina 40letnega vladanja Njegovega Veličanstva Frana Josipa I. na prav slovesen način. Naša vas bila je okrašena z mlaji in mnogimi zastavami. Na predvečer bile so vse hiše prav lepo razsvetljene, na holmskih kresovi in bengalični ognji, vmes pa gosto streljanje topičev in slovesno zvonjenje do pozne noči. Objavljeni program izvršil se je vrlo dobro od prve do zadnje točke. Slavnostni govor, četudi pol ure trajajoč, poslušalo je ljudstvo s posebno pazljivostjo; kako tudi ne? saj govoril ga je dobro znani govornik in obče priljubljeni č. g. kaplan Andrej F. F. Končić na poziv č. g. govornika zaorilo je ljudstvo navdušeno trikratni živio Nj. Veličanstvu in celej Habsburške rodovini. Na to sledila je cesarska kantata, katero je ljudstvo stoji poslušalo. Veliko smeha vzbudila je šaloigra, pri nas kaj nenavadnega. Petje in deklaraciji izvršilo se je v splošno zadovoljnost; četudi teške pesmi, a pevci izvršili so jih prav lepo. Po dovršeni vselici zbralo se je lepo število občinarjev k skupni večerji, katero nam je gostilničar g. Lenarčič priskrbel prav ukusno. Med mnogimi napitnicami, vbranim petjem, potekel je čas kaj brzo, tako da se je kazalec na uri prehitro pomaknil tja, kjer velevala domov. — Slavno županstvo razdelilo je mej nekatere učence molitvene knjige.

Druga novica, katero Vam poročam, pa ni tako vesela, pač pa žalostna za nas. Minolo nedeljo 9. t. m. poslovil se je od nas priljubljeni župnik č. g. Josip S o v d a t, ki je vodil našo furo 31 let; ni čuda, če je bilo slovo težko, kajti v tolikem času postal je čisto domač. Ljudstvo gojilo je do č. gospoda zlatomašnika ves čas največjo ljubezen in spoštovanje ter mu je bilo udano kot pokorni sin očetu. Kako gniljivo je bilo videti 82 letnega častitega starčka zadnjič blagoslavljeni svoje verne. Do solz ginen prosil č. g. zlatomašnik svoje ovčice, naj se spominjajo njegovih nauk, naj po njih živijo, da dosepejo srečno v raj. Bog daj, tako želi slehern da bi živjal še mnogo let mirno in zadovoljno zasluženi pokoj. Kakor nam je pri slovesu obljubil, da se nas bo spominjal v molitvi, tako bomo pošiljali tudi mi tihe prošnje k Bogu, da naj ga varuje vsega zlega, dokler mu ne podeli krone življenja.

Zraven težavne službe vodil je tudi mnoga leta krajni šolski svet. Skrbel je vedno, da so otroci redno obiskovali šolo, dobro vedoč, da „kdor je mlad potopač, bo star berač.“ Opominjal je nemarne stariše v cerkvi; če ni to pomagalo, pozval jih je na opravičenje, da je le dosegel srčno željo, da se mladina lepo odgojuje, kajti neznano mu ni bilo, da nevednost je naj hujše zlo. Pridne učence je koncem šol. leta obdaril z molitvenimi knjigami in podobcami; hotel je na ta način zboljšati šolsko obiskovanje. Znano mu je bilo, kako težaven poklic ima učiteljstvo; zato je domačim učiteljem vselej stal na strani kot mogočen ščit. — Bog pa nam pošlji vrednega naslednika na prazni župnijski stol. To je sedaj naša želja.

Iz Dornberga, dne 2. decembra. — Današnji dan nam bode nepozabljiv, ker doživeli smo redko in prav pomenljivo svečanost. Tukajšnji udje veteranskega društva praznovali so namreč spomenico 40 letnega vladanja presvitlega cesarja Frana Josipa I. Če tudi ni bilo posebnih priprav, razvila se je svečanost sijajno. Vrli veterani, na čelu jim milostljivi gospod grof Karol Lanthieri, in velika množica tukajšnjih občinarjev udeležili so se slovesne sv. maše in popoldanske službe božje in hvalili Vsemogočnega, ki jim je podaril tako milega vladarja, prosječ, naj bi jim ga še mnogo mnogo let ohranil. Med mašo imel je gospod župnik slavnosti primeren govor. Z gniljivo besedo slikal je težave pri prvem začetku vladanja na-

šega presvitlega cesarja. Povdarjal je, kakšne nevarnosti so pretile takrat Avstriji in s kakšno navdušenostjo so se bojevali Slovenci in Slovani sploh za svojega carja in za obstanek Avstrije. Spodbujal je ljudstvo, naj vztraja v tem plemenitem mišljenju in naj posnema svoje prednike.

Po končani sv. maši imeli so veterani skupni obed v krčmi g. And. Sinigoja, kateri jim je prav dobro postregel, ker sam veteran. Po popoldanski službi božji pridružilo so je veteranom lepo število občinarjev, tako da je bila še precej prostorna dvorana natlačena. Prava duša celej svečanosti bil je blagorodni gospod grof Karol Lanthieri, kateremu izrekamo posebno zahvalo, da je blagovolil izbrati prav uaso občino za praznovanje tako pomenljivega dneva. On je prvič v slovenskem govoru napil Njegovemu Veličanstvu presvitlemu cesarju in potem h abri avstrijski armadi. Obe napitnici ste bili sprejeti velikim naudušenjem in sledili so obema, posebno prvi grovoviti živio in slavaklički, tako da niti najbolj zagriženi naš nasprotnik, ako bi bil navzoč, ne bi bil mogel dvemiti o naši udanosti in zvestobi do milega nam vladarja. Po prvi napitnici zasvirala je vrla veteranska godba, katera je nenadoma pričela iz Pervačine, cesarsko himno. Zivioklicev ni bilo ne konca ne kraja. Sledile so napitnice, petje, godba, pokaenje možnarjev in naudušenje je bilo tako, da je precej ustopilo 20 novih udov v veteransko društvo.

Odvč bi bilo, ako bi hotel omeniti vse napitnice; še ene pa ne morem zamolčati, namreč one gosp. grofu Lanthieriju, ker je vzbudila posebno naudušenje; saj vzvišeni gospod grof čuti z nami in spoštuje naš narod. K sklepu nam je napravila draga nam prvaška godba budnico po glavni cesti. Že v pozni noči smo se razšli in odhajajočega gospoda grofa Lanthierija spremljali so naudušeni zivioklici. Tako preživeli smo slavnost, katera nam ostane vedno v spominu.

Domače in razne vesti.

P. n. gg. naročnikom. Tekoče leto bliža se koncu in s ti-karno ter drugimi opravičenoi bomo morali poravnati račune. Zato prosimo one gg. naročnike, ki niso plačali še vse naročnine, naj se požurijo ter naj nam pošljejo še zastale zneske, da izpolnimo tudi mi brez mučenja svojo dolžnost nasproti drugim. Pri tej priliki naznanjamo, da nameravamo tudi po novem letu izdajati list, kakor do zdaj, ter prosimo rodoljube, naj bi se o pravem času oglasili z naročnino, da nas ne spravijo zamudni plačevalci v zadrego. Upravništvo.

Slovenska čitalnica goriška priredi v nedeljo 16. t. m. ob 8. uri zvečer lepo besedo v korist našim otroškim vrtom. Vstopnina bo za osebo 30 kr., za družino 80 kr. Program obsega igro „Vdova in vdovec“, deklamacijo, dva kosa na glasovir in dva na citre. Ker je ta beseda v zvezi s cesarsko slavnostjo in ker se namerava v smislu cesarjevem podpirati dobrodela humanitarne usta nove, smo prepričani, da udeležitev bo primerna blagemu namenu in da nam ni treba še posebe vabiti človekoljubega občinstva k tej besedi. Kdor ni v resnici zadržan, naj gotovo pride.

Božičnica pripravlja se za otroke slov. deklishe šole in slov. otroškega vrta v Gorici, kakor smo uže zadnjič naznanili, in milosrdni dobrotniki odprli so tudi letos svojo radodarno roko ter so podarili v ta namen; monsieur dr. Gabrievič 2 gl.; Anton Červ 1 gl.; gospodična pl. Fornasari 2 gl.; vodja Franc Schaffenhauer 2 gl.; gospa Karolina Lisjakova 5 gl.; prof. V. Spinčić 1 gl.; Ivan Mercina 1 gl.; monsieur Andrej Jordan, prošt goriški, 5 gl.; gospa Lina Rojčeva 3 gl.; družina Dolschein 2 gl.; Hvala presrečna vsem darovalcem; božje dete naj jim povrne njih blagi čin!

Za otroški vrt v Pevni darovali so: J. I. in V. K. v Gorici vsak 10 gld.; J. K. v Solkanu 6 gld. Načelnštvo podružnice goriške družbe sv. Orila in Metoda se na teh darovih presrečno zahvaljuje ter se priporoča najtopleje vsem ljubiteljem ubogih slovenskih otrok. Kar se za nje stori, stori se za narol. Večina vpisanih otrok je ubogih roditeljev, kateri le s težavo in nepopolno skrbijo za telesno in dušno blaginjo svojih malih. Otroški vrt na tem mestu nima izključno narodnega pomena, temveč je velike važnosti in jako potreben v socialnem in verskem oziru. V vrtu so otroci nadzorovani in varovani; zabavajo se ter učijo marsikaj lepega, ne da bi vedeli, kedaj in kako. Tudi v telesnem oziru vidi se lep napredek pri otrocih, ki zabavajo v vrt; vesel in lepe barve obraz priča, da jim ugaja ta prepotrebni zavod. Od 10 do 15 otrok dobiva tudi po nekoliko hrane vsak dan opoldne, ker roditelji so v tovarni, pri delu ali pa ubogi. Vsakojaka podpora v donaru ali blagu sprejema se z največjo hvaležnostjo.

Duhovske zadeve. Č. g. Janez F a r f o g l i a, upravnik kuracije na Lokvah, imenovan je vikarijem v Št. Martinu na Krasu. — Preš. g. Josip S o v d a t,

župnik v Kamnjah, stopil je po 54 letnem delovanju v duhovnem pastirstvu s 1. dec. t. l. v stalni pokoj. Rojen je 19. marca 1808 in mu teče že 81 let; pri vsem tem je razmeroma dobrega in trdnega zdravja. Take moze dajali so nam nekdanj hribi; gospod župnik je iz Žabič pri Tolminu. — Za devinsko župnijo ni še stalno prezentovan preš. g. A. F. F. folja, kakor smo zadnjič pisali. Kneginja patrona bila je sicer radi te zadeve v Gorici, pa je menila, naj bi se poprašal prej preš. g. J. Skočir, župnik Podmelški, ki je prošil za to mesto, a pozneje prošnje odregnil, ali bi ne hotel morda prošnje zopet uložiti, oziroma odtegnouje preklicati. Od odgovora bo odvisna prezentacija. — **K a t a h e t o v o** mesto na tukajšnji c. k. deški vadiaci „Corrieru“ še vedno ne dà miru. Zopet in zopet prihaja na to stvar in na dotične prošilce ter usiluje svoj nepotrebni svet in nekako zahteva, kdo naj bode imenovan. Da bi svojo tirjatev z razlogi podprl, trdi, da Italijanci skušajo povišati, a slovenska prošilca da sta šibka, dasi ni komisija o tem nikjer nič poročala razen preš. ordinarijata, ki v tem oziru ne potrebuje sveta ni od „Soče“ ni od „Corriera“. „Eco“ pravi, da konečno bo reševal to zadevo deželni šolski svet, na kateri se je treba obrniti, ako hoče „Corr.“ kaj doseči. Če so vsi razlogi tega lista tako utemeljeni, kakor njegova sodba o znanji jezikov, potem bo se ve da težko in nevarno ustredi njegovji želji. Med tem ko namreč očita slov. katehetu izgovarjanje besede tempio, piše sam v isti številki dissimo in vorressimo namesto dicemmo in vorremmo. Katere ital. slovnice se drži „Corr.“? Naj bi rajši slovnico mlatil namesto da rešeta katehete in da hoče biti po sili škofjski in šolski svetovalec. Te pišemo radi tega, kar pride.

Dr. Al. Rojic, deželni poslanec, natiel je svojo interpelacijo o goriški bolnišnici in blaznici usmiljenih bratov v Seitz-ovi tiskarni v Gorici ter dodal ji še marsikaterih opomb in pojasnil. Iz teh je razvidno, da bivši predstojnik usmiljenih bratov Horacek je bil dal deželnemu odboru na izbiru, ali hoče sam imenovati in plačati bolnici zdravnika, ali pa hoče to prepustiti bolnišničnemu upravništvu. Deželni odbor odločil se je za poslednje ter je dovolil, da se s povišale prehranitnine v namen, da se s poviškom plaču v bolnici zdravnik. Za domače povišala se je takrat prehranitnina od 35 kr. na 40 kr. na dan, za tuje pa od 52 kr. na 70 kr., za domače blazne na 50 kr. Na podlagi teh dovoljenj in števila bolnikov, ki se prehranjuje v tem zavodu, dela dr. Rojic svoje račune ter izvaja zaključke. Kakor ona interpelacija z leta 1886, tiskana v Postojini, tako je tudi letošnja knjizica namenjena Rojčevim volilcem in razumništvu po Goriškem, kateremu se je tudi razposlala, kakor se nam poroča.

Vitalijan Fumigalli, bogat mož, je bil rojen v Milauu, dalje časa zahajal je v Gorico, kjer je imel blizu mitnice na Solkanski cesti hišico, v kateri je bival. Odlikoval se je po svoji dobrotljivosti ter pomagal goriškim revežem na mnoge načine. Najsijajnejši je dar 20.000 gl. a. v., katere je izročil leta 1887 goriškemu muicijiju v namen, da se sezida poslopje za otroški vrt in ljudsko šolo pod Kostanjevico, kjer je veliko ubogega ljudstva doma. Meetna občina dodala je še 7 ali 8 tisoč goldinarjev in že se vzdiguje veličastno poslopje ob cesti v ravnini, ko se gre na Kostanjevico, v katero pridejo omenjeni zavodi pod skupnim naslovom „Scuola Fumigalli“. Ustanovnika te ljudske šole bi bilo gotovo veselilo, ako bi mu bilo dano učkati dan, ko se odprejo vrata mladini, potrebujoči kršansko odgojo in pouk v najpotrebnejših rečeh; ali ni mu bilo dano, da bi videl tisti dan; umrl je preteklo sredo v 77. letu življenja za starostje in pokopali so ga danes popoldne z veliko slovesnostjo. Da bi Bog poslal naši mladini mnogo takih dobrotnikov!

Drobne novice. Simon R u t a r, profesor na c. k. gimnaziji v Spljetu, asistent tamošnjega starinskega muzeja, konservator starinskih spomenikov za Dalmacijo, bivši okrajni šolski nadzornik za Spljet in okolico, jako delaven in temeljit pisatelj v zgodovinski in stariarski stroki, naš rojak in sodeželan, slavno znan po vsem Goriškem in drugod, imenovan je profesorjem na c. k. višji realki v Ljubljani na mesto umrlega Antona Raiča. Vreden prednik dobil je vrednega naslednika. Čestitamo! — Evgen baron R i t t e r, predsednik kupčijske zbornice v Gorici, dobil je dovoljenje, da sme meriti ozko železnico (tramvaj na par) po Vipavski dolini iz Gorice skoz Dornberg do Trga. Kakor se nam poroča, je delo že začeto, in inženirji prav pridno delajo na tej progi. Bog daj srečo. To bi bilo Vipavi in Gorici v veliko korist.

Bralno društvo v Kozani izvolilo je v svojem rednem obnem zboru dne 2. decembra t. l. sledeči odbor: predsednik Anton pl. Reja, veleposesnik; podpredsednik Jožef Jakovčič, posestnik; tajnik Karol pl. Reja, posestnik; blagajnik Franjo Debenjak, posestnik; odborniki Lovre Debenjak, Janko Mužič in Franjo Matič.

Veščakom glasbe priporočamo za napredovanje v zimskem času dobre skladbe naših mladih skladateljev: Volaričeve „Gorske odmeve“ in „Veneč pesni“; Kocijančičeve „Narodne pesni“; Laharnerjevo „Sveto mašo“ in „Velikonočne pesni“ in Carlijevo „Sveto mašo“. Narodnih pesni od Kocijančiča dobi se le še II. zvezek. Cena mu je znižana pod polovico, namreč na 40 kr. Te skladbe dobo se tudi posredno po našem trgovcu G. Likarju v Semeniških ulicah h. št. 10.

„Narodna knjižnica.“ Pod tem naslovom je začela izhajati v „Narodni tiskarni“ v Ljubljani zbirka romanov, povesti, gledaliških iger itd. izvornih slovenskih in preloženih iz drugih slovanskih jezikov v celotnih zvezkih. Knjižnico urejuje g. Trstenjak. Prvi zvezek, ki se že raspošilja, prinaša izvorni roman iz peresa našega odličnega pisatelja dr. J. Vošnjaka. V tem svojem pripovednem delu nam riše ono nedavno preteklo živahno dobo narodnega gibanja in bojevanja, ko so vsi rodoljubi složni biti in pripravljani k največim žrtvam za narod. Zraven glavnih dejateljev nam predstavlja celo vrsto oseb raznih stanov, ljudi, ki jih še danes srečavamo v naših mestih in trgih. V povestni obliki nam kaže, da poštena volja premaga vse ovire in da v boju za narod nobena žrtev ne sme biti prevelika. Cena knjige, katero priporočamo kot najlepšo božično darilo, je za elegantno vezani izvod 1 gl. 20 kr. Dobiva se v Ljubljani v „Narodni tiskarni“; v Gorici pri knjigotržcih.

K dopisu: Deskle-Plave v zadnji št. „Soče“ naj bo še zabeleženo, da je tudi cerkev v Desklah proslavila 40letno vladanje presv. cesarja in sicer dno 1. decembra se slovesno sv. mašo, katere se je udeležilo mnogo občinstva in šol. mladina z g. učiteljem. Po sv. maši bi je „Te Deum“ z blagoslovom. To cerkveno slovesnost so povečevali zvonovi in topiči istega dne in tudi prejšnjega večera.

Pozor! Uže nekaj časa smo opazovali, da neke osebe, ki se sklicujejo, da bi bili posredovalci (mešetarji) in zaupniki denarnih zavodov, lovijo ljudi z dežele, občevarje, da jim priskrbe zajem. Istih je, da gredo ti pseudozaupniki (krivi zaupniki) na „šacengo“ na lice in kraj ter da zahtevajo od kmetov za to „šacengo“ in koleke še pravejšnje svote nže naprej. No, in pijače v obilni meri se ve da tudi ne sme pomanjkovati. — Ker pa toliko tukajšnja hranilnica, kakor tudi ljudska posojilnica, nimata in ne potrebujeta posredovalcev, je vsak znesek, ki ga plačajo posestniki omenjenim pseudoposredovalcem, brezpotreben potrošek. Tudi nam je bilo sporočeno, da poleg denarnik žrtov je moral ubogi posestnik omenjene mešetarje kaj dobro pogostiti in napiti. Nam sicer ne pristojta soditi, je-li takšno dejanje kaznjivo; za to so oblastva; vendar sveta dolžnost se nam zdi, ljudstvo opozoriti, naj nikar ne gre omenjenim pseudozaupnikom na limanco, temveč kedor si misli kaj udolžiti, naj se obrne naravnost na hranilnico in ž njo združeno zastavljavnico ali pa na ravnateljstvo ljudske posojilnice. — Prosimo č. č. duhovščino, g. g. župane in omikance na doželi, naj bi podučiti ljudstvo o tem. Notaa.

Razglas. Deželni odbor goriški vabi gospode lastnike zemljišč ležečih: a. v rovani na severni strani Gorice med Sočo in Korenjem od ceste za Ražnarji in od mosta do prvih solkanskih hiš; — b. v rovani, ki se razteza od Pod Turna do Mirna in je omejena na vzhodni strani po Vertobjici na zahodni pa po južni železnici; — naj mu podajo ponudbe za prodajo obsežka ne manjšega od 50 in ne večega od 75 njiv sveta. Take prodajne ponudbe naj se pisмено vložijo do konca januarja 1889 pri podpisnem odboru in naj obsegajo zraven cene vsake njive tudi natančen popis lege in kakovosti zemljišč. Ob enem naj bo v njih naznanjen tudi čas, v katerem se lahko nastopi njih fizična posest. Deželni odbor si pridržuje, da zbere tisti zemljiščni obsežek, kateri se mu bo zdel najprimerni za zgradbo deželne norišnice; konečno pa bo imel deželni zbor poldriti ukupilo.

Javna zahvala.

Podpisana si usojata izreči tem potomo najtoplejšo zahvalo vsem, onim ki so pripomgli, da se je omislila šolska zastava, da so se šolarji obdarili in da se je šolska slavnost 1. decembra tako dobro in sijajno obnesla.

V Bolci, 10. decembra 1888.

MATIJA JONKO,

predsednik okrajnemu šol. svetu.

IVAN ŠIRCA,

voditelj šol.

BOŽIČNO DARILLO.

Narodna Knjižnica. I. zvezek.

POBRATIMI.

Roman Spisal dr. J. Vošnjak. Elegantno vezan 1 gl. 20 kr. Dobiva se v Ljubljani v „Narodni tiskarni“, v Gorici pri knjigotržcih.

Pošilja naročena blago dobro spravljeno in poštno prepla!

Visokočastiti duhovščini

priporočam se v ljudno podpisani v napravo cerkvenih posod in orodja iz čistega srebra, kineškega srebra in iz melenine najnovejša oblike, kot

menstruac, kelihov, svetilnic, svečnikov

itd. itd. po najnižji ceni. Zadovoljim gotovo vsakega naročnika, bodisi da se dele prepusti mojemu ukusu bodisi da se mi je predložil načrt

Stare reči popravim, ter jih v ogujni pozlatim in posrebrim. Č. č. g. naročniki naj mi blagovolé poslata iste nefrankovane.

Teodor Slabanja,
srebrar v Gorici, ulica Morelli št. 17.

Pošilja naročena blago dobro spravljeno in poštno prepla!

„SLAVIJA“

vzajemno zavarovalna banka v Pragi
naznanja, da jo od danes naprej zastopa v Gorici
gospod **GAŠPAR LIKAR,**
trgovec v Semeniških ulicah št. 10 in prosi p. n. občinstvo, naj se v vseh zavarovalnih zadevah obrača zaupljivo do njega.

V LJUBLJANI, dne 12. decembra 1888.

Generalni zastop banke „Slavije“
v Ljubljani.

GLASOVIR,

v dobrem stanu, je na prodaj. Natančneje o njem se izve v prodajalnici G. Likarja v Semeniških ulicah, h. št. 10.

Gospodu **G. PICCOLI-JU,** lekarju
„pri Angelu“ v Ljubljani.

Na Dunaji, 1887.

Vaša želodčna esenca, koja sem slučajno spoznal, ozdravila me je popolnoma neprenehlive slabosti čreves in prebavnika, kakor tudi neznanu mučeče trdo-telesnost! Dolgo iskal sem leka zoper to bolezen, ki mi je gotovo malo dovoljnih uric v prihodnosti obečala; vse drugo zavijanje lečil bilo je zaman in edino le Vašej neprecenljive esenci se imam zahvaliti za popolno zdravje, ter Vam ostanem, predragi gospod Piccoli, za vse dni življenja zánjo najsrčneje udan in hvaležen.

Spiridijon Pokrajac,
profesorski kandidat.

Prvo skladišče. V Raštelji št. 2/25.

Darila za Božič in nove leto.

Dobil sem na veliko izbiri vse polno novih igrač za dečke in deklice ter premnogo novosti za božično drevo; velikansko zbirko škornjev in čevljev tudi z dlako od znotraj v vseh velikostih. Vse po taki ceni, da se ni bati tekmovanja od nikogar.

JOSIP ČULOT

v Raštelji.

Na debelo in na drobno.

Na debelo in na drobno.

Kdor se hoče oblačiti dobro, lično in ceno, obrne naj se na glasovito tvrdko:

Ignacij Steiner

v Gorici,

Gosposke ulice št. 5,

kjer se nahaja vedno velika zaloga možkih, deških in otroških oblek, ženskih in dekliških jop, nepremočnih plaščev, ogrinjalk, triko, stanov in spodnjih kril.

Bogata izbira domačih in tujih rob; poleg najboljših delavne moči, da more tvrdka vsakterega, kolikor mogoče, zadovoljiti. Posnetek iz cenika:

zimske hlače od	3 gl. naprej,
zimska obleka od	10 gl. „
povrhna suknja od	10 gl. „
deška obleka od	7 gl. „
otročka	3 gl. 50 kr.

Vedno na razpolago angleške in francoske posebne mode za gospode in gospe.

Anton Potatzky

v GORICI.

LE SREDI RAŠTELJA.

Najbolje založeno skladišče
zimskih pletenin in čevljev,

igrač in lepotičij

za božič in novo leto,

vseh najnovejših društvenih
iger za mlado in staro.

Velika zaloga slavno
znanega papirja za cigarete
„LE GRIFFON“

N najžje cene.

— Le sredi Raštelja. —

Želodčne bolezni

hitro in gotovo ozdravi

jeruzalemski balzam

edino in nepresegljivo želodčno zdravilo.

Izbrati v raznih želodčnih boleznih zdravilo, katero bi v resnici odgovarjalo namenu, ni lahka stvar danes, ko se prodajajo vsakovrstna taka zdravila.

Večji del onih kapljic, izložkov itd. itd., ki se oznanjajo in priporočajo občinstvu z visoko letedimi besedami, ni drugega ko prevare, pogosto še škodljiva.

Samo jeruzalemski balzam, uže davno znan po svoji preprosti sestavi in po oživljajoči svoji moči na želodčne živce, si je pridobil prednost pred vsemi drugimi do zdaj znanimi pomočki, kar potrjuje njegova razprodaja, ki vedno raste.

Ta balzam, bogat krepčajoče moči kineškega rabarbara, korenike, ki je sploh znana po svojem prebavnem uspehu, daje gotovo sredstvo proti želodčnim slabostim, izvirajočim iz nerednega prebavljanja. Zato se priporoča, ko jesti ne diši, proti neprijetni sapi, gojusu, riganju, zabasanju, nemorjalnim težavam; pomaga tudi proti zlatenici, glistam in boleznim v drobu.

Steklenica s podukom 30 kr.

Glavna zaloga v lekarni G. B. Pontoni v Gorici.
V TRSTU pri G. B. Rovis, v KORMINU pri A. Franzoni, v TOLMINU pri C. Palisca.